

Z obsahu:

**Maria – jedinečná
Spolupracovnice na
díle vykoupení**

Jan Pavel II. při
generální audienci
9. dubna 1997.

– strana 2 –

**Jan Pavel II.
v Sarajevu**

Již nikdy válku, již
nikdy nenávisť
a nesnášenlivost!...

– strana 4 –

Jak k Bohu

Bílá kronika...

– strana 6 –

**Je společnost měřít-
kem pro církve? (1)**

– strana 7 –

**Nástupkyně matky
Terezy**

Do mateřského
domu Misionářek
blíženské lásky
v Kalkatě nastoupila
nová generální
představená.

– strana 10 –

**Fráze nebo
nezbytnost?**

Naše současná
společnost je
v hluboké morální
krizi a potřebuje
„transformaci srdce“.

– strana 10 –

**VÍTÁME PAPEŽE JANA PAVLA II. NA JEHO
TŘETÍ NÁVŠTĚVĚ V NAŠÍ VLASTI**

Maria – jedinečná Spolupracovnice na díle vykoupení

VÍTÁME SVATÉHO OTCE V NAŠÍ VLASTI

1. V průběhu století Církev rozjímalá o spolupráci Panny Marie v díle spásy a prohlubovala a analyzovala její podíl na Kristově vykupitelské oběti. Již sv. Augustin přiznal Panně Marii vlastnost *spolupracovnice* vykoupení (srov. *De Sancta Virginitate*, 6; PL 40, 399), titul, který podtrhuje Mariinu aktivitu, která ji spojuje a podřizuje Kristu Vykupiteli.

ČLÁNEK CHYBÍ

Úvahy na toto téma se rozvíjely především počínaje XV. stoletím. Někteří se obávali, že se má Maria postavit na stejnou úroveň jako Kristus. Ve skutečnosti učení církve jasně zdůrazňuje, jaký je v díle spásy rozdíl mezi Matkou a Synem, a ukazuje, že svatá Panna jakožto Spolupracovnice je **podřizena jedinému Vykupiteli**.

Ostatně, sv. Pavel, když říká, *Jsmo totiž Boží spolupracovníci* (1 Kor 3,9), zdůrazňuje reálnou možnost, aby člověk spolupracoval s Bohem. Spolupráce věřících, která samozřejmě vylučuje jakoukoliv rovnost s Ním, se projevuje v hlásání evangelia a v osobním přínosu na jeho zakořenění v srdci lidských bytostí.

2. V případě Panny Marie nabývá termín *spolupracovnice* zcela zvláštního významu. Spolupráce věřících na spásu se uskutečňuje až po kalvárské události a oni se snaží dosáhnout jejích plodů pomocí modlitby a obětí. Mariina spolupráce naopak se uskutečnila v průběhu samotné události, a to z titulu Matky; vztahuje se tedy k celistvosti Kristova vykupitelského díla. Jen Ona byla tímto způsobem zapojena do vykupitelské oběti, která zjednála celému lidstvu spásu. Spojena s Kristem a Kristu podřizena spolupracovala, aby získala pro celé lidstvo milost spásy.

Základem této zvláštní role spolupracovnice, kterou Panna Maria zastávala, je její božské mateřství. *Spolupracovala zcela zvláštním způsobem na díle*

Vykupitele (LG 61) tím, že porodila Toho, který byl určen, aby uskutečnil vykoupení člověka, že Jej kojila, představila v chrámě a trpěla s Ním, když umíral na kříži. I když Bůh povolává ke spolupráci na díle spásy každou lidskou bytost, účast Panny Marie na díle Vykupitele lidstva představuje jedinečný a neopakovatelný čin.

Ale i přes jedinečnost této situace i sama Maria je jednou z těch, jimž je určena spása. **Ona je první vykoupenu**, kterou Kristus vykoupil *obzvláště vznešeným způsobem* tím, že byla počata bez poskrvny hříchu (srov. *Ineffabile Deus* in Pius XI., Acta 1, 605) a naplněna milostmi Ducha svatého.

3. Toto tvrzení nás nyní přivádí k otázce: jaký je význam této jedinečné Mariiny spolupráce na díle spásy? Nacházíme jej ve zvláštním Božím záměru, jaký měl s matkou Vykupitele, který ji při dvou slavnostních příležitostech, tj. v Káně a pod křížem, oslovuje titulem *Ženo* (srov. Jan 2,4; 19,26). **Maria je zapojena do díla spásy jako žena**. Když stvořil člověka *jako muže a ženu* (srov. Gn 1,27), chtěl Hospodin přidružit také ve vykoupění k **Novému Adamovi Novou Evu**. Dvojice prarodičů nastoupila cestu hříchu; nová dvojice, Boží Syn ve spolupráci s Matkou obnovil lidský rod v jeho původní důstojnosti.

Maria, Nová Eva, se tak stává **dokonalým obrazem Církve**. Ona podle Božího záměru představuje pod Křížem vykoupě

pené lidstvo a v touze po jeho spásu se stala schopná nabídnout svůj podíl na díle vykoupení.

4. Koncil krásně představuje toto učení a bere je za své, přičemž zdůrazňuje nejen podíl svaté Panny na zrození Vykupitele, ale také na Jeho **životě jakožto mystickém Těle** v průběhu staletí až do konečného *estachon*: Maria v Církvi *spolupracovala* (srov. LG 53) a *spolupracuje* (LG 63) na díle vykoupení. Aby osvětlil tajemství Zvěstování, koncil prohlašuje, že Nazaretská Panna tím, že *přijala spásnou Boží vůli celým srdcem, zasvětila se cele jako Služebnice Páně osobě a dílu svého Syna a pod Ním a s Ním z milosti všemohoucího Boha sloužila tajemství vykoupění* (LG 56).

II. vatikánský koncil představuje dále Pannu Marii nejen jako *Matku Vykupitele*, ale také jako *nad jiné jedinečnou velkodušnou společnici*, která spolupracuje *zcela zvláštním způsobem na díle Spasitelově poslušností, vírou, nadějí a vroucí láskou*. Připomíná, že vznešeným ovocem této spolupráce je její všeobecné mateřství: *Proto se stala naší matkou v řádu milosti* (LG 61).

K nejsvětější Panně se proto můžeme obracet s důvěrou a prosit ji o pomoc s vědomím, že má zvláštní od Boha svěřenou úlohu, úlohu Spolupracovnice na vykoupění, kterou uskutečňovala během celého svého života a zvláštním způsobem pak u paty Kříže.

Bol. Quot. Vat., překlad -Iš- (Zvýraznění v textu red. Světla)

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 9,26–31

Když přišel Šavel do Jeruzaléma, chtěl navázat styk s učedníky, ale všichni se ho báli. Nemohli uvěřit, že on je učedníkem. Ujal se ho však Barnabáš. Uvedl ho k apoštolům a vypravoval, jak Šavel viděl na cestě Pána, který s ním mluvil, a jak v Damašku neohroženě vystupoval ve jménu Ježíšově. Od té chvíle byl s nimi v Jeruzalémě stále ve styku a směle vystupoval ve jménu Páně. Také rozmlouval s židy mluvícími řecky a přel se s nimi. Ti mu však začali ukládat o život. Jakmile se to bratři dověděli, doprovodili ho dolů do Césareje a odtamtud ho vypravili do Tarsu. V té době měla církev pokoj v celém Judsku, Galileji i Samařsku. S úspěchem se vyvíjela, žila v bázni před Pánem a rostla přispěním Ducha svatého.

2. čtení – 1 Jan 3,18–24

Děti, nemilujme jen slovem a jazykem, ale činem, doopravdy! Podle toho poznáme, že jsme z pravdy, a to uklidní před ním naše svědomí, když by nám něco vyčítalo, neboť Bůh ví všechno dokonaleji a lépe než naše svědomí. Milování, jestliže nás svědomí neobviňuje, dodá nám to radostné důvěry v Boha a dostaneme od něho všechno, zač prosíme, protože zachováme jeho přikázání a konáme, co je mu milé. A to je to přikázání: abychom věřili ve jméno jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovali, jak nám nařídil. Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm. A že v nás zůstává, poznáváme podle Ducha, kterého nám dal.

Evangelium – Jan 15,1–8

Ježíš řekl svým učedníkům: „Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou ratolest na mně, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla ovoce ještě více. Vy jste už čistí tím slovem, které jsem k vám mluvil. Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyhozen ven jako ratolest; uschne, seberou ji, hodí do ohně – a hoří. Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li ve vás moje slova, můžete prosit, oč chcete, a dostanete to. Tím bude oslaven můj Otec, že ponese mnoho ovoce a osvědčíte se jako moji učedníci.“

Myšlenka na neděli

ŽIVÁ JEDNOTA

Zamyšlení nad úryvkem Jan 15,1–8

Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce

Když Ježíš před časem po zázračném rozmnožení chlebě ohlašoval své veliké eucharistické tajemství, setkal se s velkým nepochopením. A přece mluvil o tom, po čem nejvíce touží: po důvěrném spojení s člověkem. Před malou chvílí se při Poslední večeři poprvé uskutečnil tento zážrak lásky. Zatímco jeho obdarování učedníci nejsou ještě schopni domyslet nesmírnou hloubku tohoto Ježíšova daru, Jeho Srdce se stravuje touhou prožívat živoucí společenství s každým člověkem. Jak jim to má vysvětlit, když už zbývá tak pramálo času?

Neboj se připojit se k hloučku, který jej tichou nocí doprovází k Olivové hoře. Pána to potěší, že tě tu vidí. Byl by nejraději, kdyby o tom, čeho je Jeho Srdce tak plno, mohl promlouvat ke všem lidem. Ale dosavadní zkušenost mu říká, že to bude trvat dlouho, než v této věci najde více porozumění. To, co je určeno všem, trpí si zatím světit jen těm nejbližším. Otevři se Jeho slovům, jak jen můžeš.

Cesta vede kolem vinice. Měsíční světlo se rozlévá na řady keřů připravených pro novou úrodu. U ohrady jsou uloženy suché ratolesti, které vinař pečlivě ořezal a připravil k spálení.

Můj Otec je Vinař. Já jsem vinný kmen a vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce.

Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás. . .

Všechno to, co jsi dosud slyšel z Ježíšových úst, jakoby dostávalo vyšší, zcelující smysl, novou nekonečnou dimenzi. Ten nový smysl, nová dimenze se však týká přímo tebe a tvého dalšího života. Jsi pozván, abys byl živoucí součástí božského organismu, kterým Bůh zajišťuje všem lidem ovoce vykoupení.

Uvažuj o tom, jaké se ti nabízí vyznamenání: můžeš být plodnou ratolestí, která bude přinášet božské ovoce. Budeš-li Pánu plně k dispozici, budou na tobě dozrávat plody Boží lásky, na které čeká vyhladovělý svět, takže *chudí se najedí do sytosti*.⁽¹⁾ Nabízené spojení s Bohem nabývá tak důvěrný charakter, že se přeměňuje

ve vzájemné pronikání: ty v Ježíši a Ježíš v tobě. Dobře si však uvědom, v čem je tajemství tak dokonalého vnitřního propojení: podmínkou je, aby **zůstala v tobě Jeho slova**: *Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm*.⁽²⁾ Ježíšova slova jsou tedy bezpečným návodem a cestou, jak žít božským životem.

Ježíš tu nemluví o nějakých vybraných příkazech: je třeba, aby v tobě zůstala *jeho slova*, celý duch jeho evangelia. To je konečný cíl, k němuž směřovalo všechno to, co Ježíš celá tři léta hlásal. Ježíšovo náboženství není soubor pouček a pravidel, která mistr světuje svým žákům, aby se jimi řídili. Ježíšovo náboženství je uvedení do velkého tajemství, jak může člověk **žít s Bohem a v Bohu**. Vidíš, jak daleko od pravdy jsou představy Boha, který tě jen necitelně omezuje svými zákazy a příkazy a vyčkává někde v dáli na tvé přestupky, aby tě mohl ztrestat.

Souhlasíš-li, abys byl dobrou ratolestí, potřebuješ také Otcův očistný nůž. Neboj se ho. Přibližuje se jen proto, aby ti pomohl. Chce odstranit všechno, co překáží, abys přinášel hojné a dobré ovoce. Je to nůž lásky. Nedívej se na jeho ostří, ale na ruku, která jej vede: je to ruka nejlaskavějšího Vinaře, který má nejvyšší zájem na tom, aby Jej Jeho Kmen oslavoval. Vždyť tím Kmenem je jeho vlastní Syn a ty jsi jeho součástí. A když nakonec odřezává ratolesti, které odumřely, aby byly *hozeny do ohně*, i ty odřezává z lásky ke Kmeni a k těm Jeho údům, které jsou živé a rodí dobré ovoce.

Možná že by ti působilo uspokojení přinášet »své ovoce«, ale komu by mohly být po chuti ty zatrpklé a scvrklé plody lidské samolibosti? Skutečně bohaté hrozny nejsou tvým dílem, pocházejí z Kmene, který je zakořeněn v Otci. Smyslem božské symbiózy Vinař – Kmen – ratolesti je oslava Otce: neboť tak se *posvěcuje Otcovo jméno a přichází jeho Království, když se i na zemi uskutečňuje Jeho vůle tak, jak je uskutečněna na nebi*.

Dojde-li k úplnému sjednocení, dokonalému splynutí Boží a tvé vůle, pak ani nemůžeš chtít něco, co by nechtěl Bůh: *můžeš prosit, oč chceš, a stane se to*. To je tajemství divotvůrců, kteří *přinášeli a přinášejí to nejhojnější ovoce*.

Nedáš se Pánu zcela k dispozici, aby tě zušlechtil na plodnou ratolest?

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Resp. žalm 22;

⁽²⁾ 2. čtení 1 Jan 3,24.

Jan Pavel II. v Sarajevu

Ve dnech 12. – 13. dubna se uskutečnila odložená a dlouho očekávaná návštěva Jana Pavla II. v Sarajevu.

Ctěl bych každého pozdravit...

12. dubna v 17.30 hod. při přivítání na mezinárodním letišti v Sarajevu prohlásil Jan Pavel II.:

»Konečně jsem zde s vámi, mohu vás vidět a mluvit s vámi, s nimiž jsem tak dlouho sdílel na dálku vaše utrpení v tak dlouhém a tak strašném konfliktu.«

»Chtěl bych pozdravit jednoho každého obyvatele této tak těžce zkoušené krajiny, a hlavně ty, kteří předčasně ztratili svůj život, ty z vás, kteří nesou na svém těle stigmata po této válce, i ty, kteří byli přinuceni opustit své domovy v dlouhých letech násilí. Vězte, že máte vyhrazeno privilegované místo v papežově srdci.«

Jan Pavel II. pak vyzval své posluchače, aby pokračovali na cestě smíření a obnovy země a institucí a zvolal: » Již nikdy válku, již nikdy nenávisť a nesnášenlivost!... Logiku nelidského násilí je třeba nahradit výstavbou pokoje. Pomstychtivé pudy musí ustoupit krokům úsilí o svobodu a odpuštění, které učiní konec vyhrčenému nacionalismu a bolestným etnickým konfliktům.

Jsem vyslancem míru

12. dubna navečer v katedrále Božského Srdce v Sarajevu se Svätý otec setkal s klérem, řeholníky, řeholnicemi a semináristy. Odevzdal jim »Lampu pokoje pro Sarajevo«, která byla zapálena a uchovávána ve vatikánské bazilice od 24. ledna 1994.

Jan Pavel II. poděkoval chorvatsky Pánu, že »umožnil uskutečnit tuto návštěvu tak vytouženou a tak očekávanou.« Řekl, že přišel jako vyslanec míru, aby nejdříve adresoval své myšlenky »kněžím a zasvěceným osobám, které mnoho vytrpěly v těchto obtížných letech, a také všem, kteří své svědectví Kristu zaplatili svou krví.«

»Zde, v tomto městě mučedníků a v celé Bosně a Hercegovině, poznamenané běsněním bláznivé „logiky“ smrti, rozdělení a vyhlazování, byli lidé, kteří bojovali, aby byla stržena zeď rozdělení. Byli jste to vy, kteří uprostřed utrpení a rizika všeho druhu jste horlivě pracovali, aby se otevřela cesta pro pokoj. Myslím zvláště na vás

kněze, kteří jste v onom temném období zůstali u svých věřících, trpěli spolu s nimi a pokračovali ve výkonu vaší kněžské služby s odvahou a věrností.«

»Doporučuji vám, abyste zde zůstali, i když to bude za cenu velkých obětí, byli u stáda svých ovcí a přinášeli jim naději a živé svědectví Kristova pokoje.«

»Je třeba říct hlasitě a zřetelně: Již nikdy válku! Je třeba každodenně znovu a znovu usilovat o setkání, ptát se vlastního svědomí nejen na naše chyby, ale také na energii, kterou jsme vynaložili, abychom vytvořili mír. Je třeba znovu poznat etické, mravní a duchovní hodnoty, chránit právo každého člověka na život v pohodě a svornosti a odsuzovat každou formu nesnášenlivosti a pronásledování, které jsou zakořeněny v bláznivých ideologiích urážejících člověka v jeho nedotknutelné důstojnosti.«

Po setkání s představiteli Bosny a Hercegoviny odebral se Svätý otec v papamobilu na stadion Kosevo, kde začala v 10.15 hod. pontifikální mše pro 50 000 věřících.

Bosna a Hercegovina má advokáta u Boha

Své homilii, která se odvolávala na liturgické texty, dal Jan Pavel II. titul: **Bosna a Hercegovina má advokáta u Boha: Ježíše Krista – Spravedlivého!**

»Pokoj, který Ježíš nabízí svým učedníkům, není mírem, který dávají vítězové poraženým, silní těm slabším. Jeho pokoj nemá svou legitimitu ze zbraní, ale naopak, rodí se z lásky, jakou chová Bůh k člověku a jakou chová člověk k člověku.«

Sarajevo, Bosno a Hercegovino, vaše dějiny, vaše utrpení, vaše zkušenosti z uplynulých let válek, které, jak doufáme, se již nebudou opakovat, mají advokáta u Boha, a tím je Ježíš Kristus, jediný Spravedlivý.«

Jan Pavel II. pak zdůraznil, že »nesmí být zapomenuta skutečnost, že Sarajevo se stalo v tomto století pro celou Evropu symbolem utrpení... Touhou všech lidí dobré vůle je, aby Sarajevo bylo symbolem ukončení tragédií XX. století, které se nesmí opakovat v novém tisíciletí, které přichází.«

»To je také důvod, proč se obracíme s důvěrou na Boží Prozřetelnost. Modleme se ke Knížeti pokoje, aby na přimluvu své Matky, která tak miluje národy této země, se Sarajevo stalo pro celou Evropu vzorem mírového soužití a spolupráce mezi národy různých etnik a různých náboženství.«

»Odpouštějme a prosme o odpuštění. Má-li být Ježíš Kristus naším zastáncem u Otce, nemůžeme zamlčet jeho slova. Nemůžeme nepodniknout obtížnou a nezbytnou pouť za odpuštěním, neboť jenom ona vede k opravdovému smíření.«

Pontifikální mše skončila modlitbou Regina coeli, před kterou Jan Pavel II. pozdravil národy sousední Federativní republiky Jugoslávie, kterou by rád brzy navštívil, neboť je s ní spojen pocit solidarity a modlitbami. »Moje oči se upírají k národům Republiky Jugoslávie a Makedonie, kterým vyprošuji od Pána mír a prosperitu.«

Jsme na zemi poutníky míru

Před odjezdem na letiště setkal se Jan Pavel II. odděleně s představiteli islámských, židovských a pravoslavných společenství.

Muslimům mimo jiné řekl: »Přišla hodina, kdy je třeba nastolit dialog v upřímnosti a bratrství a přijímat i udělovat odpuštění. Přišla chvíle, kdy je třeba odložit nenávisť a pomstu, které brání obnovení věrohodného míru v Bosně a Hercegovině.«

Pravoslavným bratřím řekl mezi jiným, že »po letech této strašlivé bratrovražedné války... cítíme naléhavost a realitu smíření mezi katolíky a pravoslavnými... abychom mohli vykročit ke stále dokonalejší jednotě v Kristu. Odpouštějme a žádejme o odpuštění, to je počátek, který probouzí novou důvěru a nové vztahy mezi těmi, kdo vyznávají v Božím Synu jediného Vykupitele lidstva.

Židovským představitelům řekl: »Mír je darem Nejvyššího, ale je také povinností nás lidí. Musíme proto probudit v nás samých ochotu zužitkovat Boží dílo v konkrétních ohleduplných a bratrských krocích. To je povinnost, která vyžaduje od každého obrácení v srdci, na které Bůh odpovídá hojným požehnáním...«

»Krácejme s odvahou po cestě smíření a vzájemného odpuštění. Je to vůle Boží. ... My, kteří jsme svědky Desatera, my víme velmi dobře, že dokonalé zachování přikázání Nezabiješ není možno dodržet,

Svatý Vojtěch, Čech a Evropan, světec pro naši dobu

Světec

Svatý Vojtěch se zobrazuje s veslem, nástrojem, jímž byl údajně zabit. Tento atribut souvisí s místem jeho mučednické smrti a je, jak víme, omylem pozdějších glorifikujících životopisů. Z místa na místo neklidně putující, štvaný, či okolnostmi přinucený k emigraci, umírá velice vzdělaný zbožný kněz a biskup ve 42. roce života krutým způsobem v nehostinné krajině. Ihned po smrti však je uctíván jako mučedník.

Hlásaje Ukřižovaného nalezl smrt, po které pravděpodobně toužil, ale prosit o ni se sotva odvažoval. Od svého jmenování biskupem pražským trpěl světskými intrikami, nepochopením, protivenstvím a posměchem. Ten, kterého dnes považujeme za prvního Evropana české krve, se zřejmě svými duchovními rozměry i svým jasným svědomím málo hodil do tehdejšího, drsnými pohanskými mravy a násilím ovládaného provinčního prostředí. Jeho velikost spatřujeme v pokorném neustálém novém začínání, v usilovné touze žít podle svého svědomí a následovat Krista. Křesťané tehdy toužili po dvou ideálech. Po řeholním životě a mučednictví. Vojtěch – Adalbert, muž dvou jmen, dosáhl obojího. Také proto se stal podle „vůle lidu od samého počátku“ svatým.

Potomci

Bezhlavé tělo a poté i hlavu pohřbili s velkou slávou v kostele P. Marie v Hnězd-

pokud nepřilneme velkodušně k činorodé lásce.»

Vyznamenání čtyř humanitárních organizací

Před odletem ze Sarajeva udělil Jan Pavel II. čtyřem humanitárním organizacím, které se obzvláště zasloužily o pomoc v obtížných letech války, Mezinárodní cenu Jana XXIII. Při té příležitosti řekl:

»Svou přítomností a svou velkodušnou a odvážnou aktivitou v podmínkách těžkých napětí a obtíží byly tyto organizace nositelkami konkrétní naděje a přispěly k zajištění budoucnosti a usmíření akcí skutečné solidarity mezi národy různých kultur v této

ně. Roku 1000 připutoval do Hnězdna Ota III. Před branami sestoupil z koně a šel bos do chrámu, kde prosil u hrobu svého zpozděvníka o přímluvu, neboť tehdy se obecně očekávalo, že nastane konec světa. (Ota III. dal později postavit ke cti sv. Vojtěcha kostely v Cáchách a v Římě. Ota III. také na Vojtěchovu památku prosadil založení arcibiskupství v Hnězdně, jemuž byla podřízena biskupství ve Wroclavi, Kolobrzegu a Krakově. Prvním metropolitou se stal Gaudencius, Vojtěchův bratr, jenž zesnul roku 1006 a byl pohřben jako Vojtěch a později též mniši Benedikt, Matouš, Izák, Jan a Křišťan, v hnězdněském metropolitním chrámu. V roce 1039 přenesl kníže Břetislav I., jenž poznal neblahé důsledky Vojtěchova vypuzení, velkou část jeho ostatků do Prahy, kde v průběhu doby byly uloženy na několika místech.

My – na konci Desetiletí duchovní obnovy

Bruno z Querfurtu, jeden z prvních Vojtěchových životopisců, zemřel roku 1009 v Prusku mučednickou smrtí. Jeho práce o sv. Vojtěchovi byla od 12. stol. vždy znovu doplňována a přikrašlována. Tím byly zkresleny pravé životní osudy Vojtěchovy. Poslední století „pochopila“ jedinečnost Vojtěchovu, onen tenkrát tak obvyklý úděl tohoto „českého Evropana“, jenž žil v prudkém napětí světských i duchovních zájmů slovanských, franských, germánských. Že měl na mysli šíření Kristovy radostné zvěsti, řečeno současným jazykem – evangeli-

zemi. Předání této ceny má být nejen výrazem uznání vám a vašim spolupracovníkům za vaši vysoce lidskou akci, kterou jste uskutečnili v minulé době, ale současně má být povzbuzením, abyste pokračovali v tomto díle s velkodušností a prozíravostí také v této současné fázi obnovy a pracovali ve prospěch mírové koexistence v Sarajevu, v Bosně a Hercegovině a v celé této krajině.»

Podle poslední dostupné statistiky z r. 1995 má tato republika 4 800 000 obyvatel, z čehož je 769 000 katolíků. Žijí ve čtyřech diecích s 284 farnostmi, 5 biskupy (jeden na odpočinku) 549 kněžími, 461 členem řádů a 149 semináristy.

SVATÝ VOJTĚCHU,

slizo Božího milosrdenství,
sklenutí duhy a katedrály
nad naší zemí...

Je slyšet kroky světce
nesoucího pokoj a mír,
je slyšet kroky bojovníka
nesoucího meč.

Trnitá cesta, stezky skalní
a pěšiny mezi hlozím
a ostré hrany kamení
padejte na kolena a zpívejte...

Já, Vojtěch, chci srdce této země
pro Krista...

a neustanu, dokud je nebudu mítí.
Pán je část dědictví mého
a kalicha mého.

Ty jsi, který obnovuješ můj úděl!

Karel Schulz (zkráceno)

zaci – a že pocházel ze slovanské krve, je pro současnou dobu spíše mementem, výzvou a povzbuzením. Stojíme na prahu třetího tisíciletí uprostřed jiných, leč stejně hlubokých proměn a nových multikulturálních proudů. Evropané, obývající prostor, ve kterém kdysi žil a působil svatý Vojtěch, by dnes měli chápat s větším porozuměním nesnadné okolnosti života Vojtěcha – Adalberta: bratrské různice, tragickou nejednotnost národů střední a východní Evropy i jejich stále zřetelnější odklon od křesťanské tradice.

Svým apoštolským listem „Praga urbs“ papež Pavel VI., vyhovuje prosbě tehdejšího apoštolského administrátora arcidiecéze pražské, Františka Tomáška, prohlásil svatého Vojtěcha prvním patronem pražské arcidiecéze. V rámci příprav k oslavám tisíciletí mučednické smrti druhého pražského biskupa vyhlásil kardinál Tomášek v roce 1988 „Desetiletí duchovní obnovy“, které roku 1997 končí. Zde není místo pro jeho hodnocení. Prosíme svatého Vojtěcha, kněze, mnicha, druhého biskupa pražského, jenž za víru položil život:

„Svatý mučedníku Vojtěchu, vztáhni svou ochrannou ruku i dnes nad národy, které Tebe ctí, a také nad těmi, které Te neznají nebo nechťejí znát. Dopřej nám, abychom se poučili z Tvé i naší vlastní minulosti a nikdy nezapomněli na to, co nás spojuje: naši víru! O to prosíme skrze Krista, našeho Pána, a na přímluvu Panny Marie, Matky našich národů. Amen.“

A. F. Kratochvíl

Jak k Bohu

Dr. Bohumil Koblíha

Nedávno se mě zeptal jeden známý, jak jsem se dostal k Bohu a ke katolictví. Protože je to univerzitní profesor v exaktních vědách, musel jsem být věcný. Samozřejmě úplná odpověď by byla na brožurku, ale musel jsem se spokojit s pár řádky.

Velmi zjednodušeně: má víra v Boha a konverze byla dána nutností poznání. Každý z nás se v životě dostane k zamyšlení nad svojí vlastní existencí (proč vůbec jsem?) a k přemýšlení o tom všem, co nás obklopuje. Tedy i já jsem se už dávno roz-přemýšlel. Šel jsem na víru prakticky. Jako inženýr jsem konečně nemohl jinak než přes techniku a vědu a jako člověk věku politiky přes politiku.

Po dlouholetých úvahách jsem se dostal k nemožnosti neexistence Boha. Bylo to zcela protichůdné k mému rozhodnutí ve kverulantských dvanácti letech, kdy jsem zamuroval, že je „vědecky dokázáno“, že Bůh neexistuje, a s dovolením rodičů jsem vystoupil z Českobratrské církve evangelické.

V dospělosti jsem začal pozorovat okolí. Viděl jsem, že všechny fyzické systémy od mikrokosmů až do makrokosmů, vesmíru jedna až vesmíru N, které nás obklopují a jejichž součástí jsme i my jako unikátní jedinci, mají společného jmenovatele, totiž Řád! Někdy kolem své čtyřicítky jsem si dokonce sám pro sebe definoval jméno Boha zjednodušeně jako Řád řádů či Všeorganizační mohutnost.

Vzhledem k tomu, že „kosmů“ existuje nekonečné množství (a některé se rodí, expandují, jiné zanikají v „černých dírách“) a koexistují (!), je vyloučeno, aby zde byla nějaká vývojová náhoda. Řád nemůže vzniknout náhodou!

Zcela v poznacích matematiky vyjádřeno: Náhoda nemá paměť. Náhoda tedy nemůže vyvinout řád. Řád náhodou bez paměti je logický kotrmelec – pavědecký nesmysl. Kdyby náhoda řád znala a měla, dala by se vysledovat a nemohli bychom tedy mít loterie ani ruletu. Žádné počítání (počet pravděpodobností apod.) nikdy nemožní, abychom jim mohli vyhrát první cenu loterie či výhru v ruletě. Natož „náhodou“ a „vývojem“ nechat vzniknout celé unikátně skloubené řady existence, a nakonec člověka s unikátní osobností a duší.

Neorganická, a natož organická existence nemůže být jinak než stvořena nejvyšší bytostí – Bohem. Stačí se jen zadívat s krystalology do barvami hýřící pohádkové říše minerálů...

Z politického hlediska jsem pozoroval vývojové pohádky pana Darwina jako čistě materialistický trik a součást nástrojů k modernímu ovládnutí člověka. Materialističtí manipulátoři, ať už přináležejí ke kterémukoliv táboru a seskupení, potřebovali „novou víru“, kterou by si podmaňovali lidstvo. Potřebovali člověka, který si nechal „vědecky“ vyložit a přijal, že je jenom lepší zvíře. (Vědět se přece nedá odporovat, a kdo to dělá, je zpátečník a blázen!) Člověk, který si nechal nabulíkovat, že je vlastně jen zvíře, že duše je religiózní nesmysl a mimo materii nic neexistuje, se dá tak snadno ovládat.

U lidí, kteří skutečně přijali materialismus a evoluční teorii, vidíme reverzi lidství. Odlišťeni. Ženy přestaly být ženami-matkami a muži skutečnými odpovědnými muži-otci. Jsou si vzájemně hračkami. Nemají nic než sex a „užívání“. Stačí sledovat témata novin.

Z těchto zásadních pozorování jsem se dostal k systémům náboženským. Při hlubším pohledu nemůžeme nezjistit, že všechny byly a jsou nějakým odrazem signálů „hlavní vysílačky“ – Boha. Zde musím napovědět, že chápu „systém“ lidského poznávání a vnímání (mysl i duši) jako jakousi „parabolickou anténu“, kterou natáčením (vlastní inteligencí a instinkty) hledám nejsilnější signál – skutečnost, pravdu a Boha. Někdo je schopen vyladit otočení antény přímo k Bohu (i když to třeba trvá), někdo je neschopný, pohodlný či vzpurný (domýšlivý) a anténou prostě neotáčí, nehledá. Když nehledá a stačí mu „minimální existence“, tak pochopitelně nemůže najít. Nezáleží, jak jsem přesvědčen, na nějakém vysokém stupni IQ, ale na jakémsi nadání, které se na křesťanském stupni vnímání označuje jako „milost Boží“.

„Ani střízlivý učenec, který »odhalil« kousek tajemství života, nemusí pochybovat o existenci Boha. V nevědeckých kruzích se udržuje mylná představa, že vědec, nakolik ví více o bytí, musí být nevěrcem. Právě naopak, naše práce nás přibližuje k Bohu. Umocňuje naši úctu k jeho úžasné moci, před kterou naše ubohé stroje – ačkoliv se zdají titansky dokonalé – uboze selhávají.“

Ernest Rutherford
(1871–1937; fyzik, zakladatel moderní atomové fyziky, nositel Nobelovy ceny za rok 1908)

* * *

„Necht' je nadevšechno sláva Bohu, který stvořil tento velký vesmír, aby člověk do něj svojí vědou s hlubokou úctou ze dne na den dále pronikal a zkoumal ho.

Nic nemůže odůvodnit mínění některých, že v době kosmických letů víme tolik o přírodě, že už nepotřebujeme věřit v Boha. Až po dnešní den přírodní vědy s jednou novou odpovědí odkrývají vždy alespoň tři nové otázky.

Jen obnovená víra v Boha může uskutečnit změny, které mohou náš svět zachránit před katastrofou. Věda a náboženství jsou při tom sestry, ne nepřítelkyně.“

Wernher von Braun
(nar. 1912, fyzik, odborník v oblasti výzkumů raketových letů)

Ke svému stupni nalezení signálu pak lidé přidávali osobitě nápady a konstrukce. Někdy zachytili jen odraz, echo, jindy přímý kontakt s vysílačkou. Ti, kteří se dokázali zastavit na „nejsilnějším signálu“, v pokorném (!!!) naslouchání poznali. Někdy došlo k určitým vizím a osvícení (Budha, Mohamed) a někdy dokonce k přímým „setkáním“ s Bohem (Mojžíš, proroci, apoštolové a lidé svatí).

To byl asi tak prvopočátek mých exkurzí do víry či věr. Začal jsem pak cílevědomě hledat v náboženských „systémech“. V hinduismu, buddhismu (viz můj dlouhodobý kontrakt v Indii), přírodních náboženstvích (pobyty v Africe), víře starozákonní a křesťanství (Anglie). A nakonec v islámu. I když jsem korán poprvé četl asi ve svých 28–30 letech ještě v Praze, musím říci, že teprve druhé studium islámu při pobytu v Saudské Arábii mne dovedlo ke křesťanství a katolicismu! Přímou mi ho potvrzovalo (Pokračování na straně 13) ↪

Je společnost měřítkem pro církve? (1)

Od Krista k církvi

Abychom si lépe uvědomili jednotu mezi »božským« a »lidským« prvkem Církve, poukázal II. vatikánský koncil na analogii jednoty dvou přirozeností v osobě Ježíše Krista: *Pro nemalou obdobnost bývá církve srovnávána s tajemstvím vtěleného Slova. Jako totiž přijatá přirozenost slouží božskému Slovu za živý, s ním nerozlučně spojený nástroj spásy, podobným způsobem slouží společenský organismus církve Kristovu Duchu, který jej oživuje, k růstu těla* (srov. Ef 4, 16) (LG 8).

Koncil zdůrazňuje jednotu obou hledisek – společenské struktury a Ducha Kristova – a pokračuje: *To je jediná Kristova církve, kterou vyznáváme ve Vyznání víry jako jednu, svatou, katolickou a apoštolskou* (tamtéž). Církve si vždy uvědomovala právě vzhledem ke Kristu, svému Zakladateli, že ve vztahu k nám, údům jeho mystického Těla, je *ecclesia semper reformanda* – Církvi, která potřebuje ustavičnou obnovu. II. vatikánský koncil na to několikrát poukázal, jak to vidíme např. v dogmatické konstituci o církvi *Lumen gentium*:

Kristus byl ovšem »svatý, nevinný a neposkvěšený« (srov. Žid 2, 17), v církvi jsou však i hříšníci; je zároveň svatá a zároveň stále potřebuje očišťování a jde trvale cestou pokání a obnovy (tamtéž).

Základní pohled na *ecclesia semper reformanda* uvádí pastorální konstituce *Unitatis redintegratio*: *Církve je při svém putování volána Kristem k této neustálé reformě, kterou trvale potřebuje, nakolik je institucí lidskou a pozemskou* (UR 6).

Je to tedy zřejmé: Církve potřebuje »trvalou obnovu«,

nakolik je také »lidskou a pozemskou institucí«. Reforma je ovšem zřetelně ohraničena právě na tuto oblast. Tím ještě není řečeno, jak, jakým způsobem a jakými prostředky se má tato reforma uskutečňovat. V této otázce je obsažena ještě další otázka: Může být společnost měřítkem pro církve?

Pravá reforma církve

Základní východisko pro odpověď na tuto otázku nabízí II. vatikánský koncil již citovaným poukazem, že Kristus sám vyzývá k reformě, totiž konstatováním: *Všechna obnova církve spočívá podstatně v růstu věrnosti jejímu vlastnímu poslání* (tamtéž). To znamená: nezbytná reforma církve – nakolik církve je také lidské zřízení – nespočívá ve vytváření demokratického konsenzu ani ne v dialogu nebo diskusích, nýbrž, jak potvrzuje koncil, obnovu církve je nutno *podstatně provádět nábožensko-morálními prostředky* v oblasti *fides et mores* – víry a mravů, to je totiž onen »růst ve věrnosti vlastnímu povolání«. Jedině v tom také vidí koncil možnost opětovného sjednocení: *Opravdivý ekumenismus není možný bez vnitřního obrácení* (tamtéž. 7).

Na začátku každého reformního procesu musí stát »vnitřní obrácení« ve svém existenciálním smyslu, neboť bez obrácení není »věrnosti k vlastnímu povolání«. Z toho je zřejmé, že základem ustavičné reformy církve je její svátostná struktura: v ní se uskutečňuje ustavičný boj za věrnost Duchu svatému.

»Svátostnou strukturu« propůjčil církvi sám její Zakladatel Ježíš Kristus, abychom mohli *zůstat v něm, a přinášet tak hojný užitek. Ratolest nemůže*

nést ovoce, nezůstane-li ve kmeni (Jan 15,5).

V teologicko-logické souvislosti by žádná výzva k reformě církve neměla stavět do popředí věcná hlediska a otázky, nýbrž *vlastní lítost a obrácení*. Tak totiž přesně zní výzva, kterou řekl Ježíš na začátku svého veřejného působení: *Obráťte se a věřte evangeliu* (Mt 1, 15). A při této výzvě nemůžeme myslet na *třísku v oku* toho druhého, ale především na *trám* v tom svém vlastním oku, jinak se stáváme pokrytci (srov. Mt 7, 3–5).

Můžeme tedy otázku o pravé reformě církve shrnout spolu s kardinálem Ratzingerem: »Potřebujeme odpuštění, které tvoří jádro každé pravé reformy: není jistě žádnou náhodou, že ve třech rozhodujících etapách ustavení církve, o kterých nás informují evangelisté, hraje podstatnou roli **odpuštění hříchů**. Je to především předání klíčů Petrovi: Moc, kterou mu Kristus předává: svazovat a rozsvazovat, otevírat a zavírat, je ve své podstatě základem moci vpustit domů – tj. odpuštěním.

Totéž nacházíme při poslední večeři, kde se utváří **nové společenství Těla Kristova**. Toto společenství je možné proto, že *Pán prolévá svou krev za mnohé na odpuštění hříchů* (Mt 26, 28). Konečně svůj pokoj, který přináší Zmrtvýchvstálý jedenácti při svém prvním zjevení, je založen na tom, že jim **předává moc odpuštění hříchů** (Jan 20, 19–23). Církve není společenství těch, *kteří lékaře nepotřebují* (Mt 2, 17), nýbrž **společenství obrácených hříšníků**, kteří žijí z milosti odpuštění a tuto milost dále předávají... »Věřím, že duchovní krize naší doby spočívá v zatemnění milosti

a odpuštění« (Ratzinger, J.: *Zur Gemeinschaft gerufen. Kirche heute verstehen*, Freiburg 1992, str. 139).

Kdo chce církve reformovat v »duchu« II. vatikánského koncilu, musí si nejprve položit tu základní otázku, že totiž **vlastní lítost a vlastní obrácení je základem každé reformy**. Nejzákladnější otázky věřících se netýkají takových témat, jaké nastolují autoři podpisových akcí typu „Církve jsme my“, nýbrž týkají se témat, která stále opakuje sám Kristus: láska k Bohu a k bližním, čistota srdce, milosrdná láska, žízeň po pravdě a spravedlnosti, překonání hříchů obrácením, odpuštěním a pokáním.

Nepřijdou při takové nábožensko-morální reformě zkrátka sociální aspekty? „Reformátoři“ kladou důraz na »sbratřenou církve«, na spolurozhodování různých grémií při jmenování biskupů, na přístup žen ke kněžství, rušení celibátu.

Odkud se vzaly takové starosti? Koho se na to ptali? Co z těchto »požadavků« zbude, když vezmeme vážně učení II. vatikánského koncilu o »hierarchické ústavě církve (LG 18–29), o laickém apoštolátu (AA 1–33). Stejně tak vážně třeba vzít učení koncilu, že biskupský úřad s úřadem Petrovým na čele není úřadem vlády, ale služby, a tak také musí být vykonáván. Proto se v *Lumen gentium* mluví nejdříve o »Božím lidu« (čl. 9–17) a pak teprve o »hierarchické ústavě a zvláště o biskupském úřadě« (čl. 18–29). Podobně je nejdříve vysvětleno »všeobecné kněžství věřících« (čl. 10) a pak »setrvání v pravdě« (čl. 12). Učitelství úřad uskutečňuje své poslání uvnitř Božího lidu a ve službě jemu. Podle těchto ustanovení byl také upraven Kodex kanonického práva v r. 1983.

překl. -lš-

Protestantizace Anglie liturgickými změnami (4)

V době, kdy Cranmer zaváděl svou novou liturgii, rokoval v Tridentu církevní sněm, svolaný papežem Pavlem III. Navzdory těžkostem vyvolaným polickou situací v Evropě patří tento koncil k nejvýznamnějším v dějinách církve. Ve svém X. – XIV. zasedání se zabýval učením o církvi, Eucharistii a pokání.

Cranmerova odpověď na Tridentyjský koncil je obsažena ve 42 člancích z r. 1553, které byly v podstatě jeho dílem.⁽³⁰⁾ Jedno místo článku XXIX. vrhá světlo jak na »černou rubriku«, tak na třinácté zasedání koncilu. Tento úryvek má následující znění:

»Transsubstanciaci neboli změnu podstaty chleba a vína na podstatu Kristova Těla a Krve není možno doložit z Písma, je dokonce neslučitelná s jasnými slovy Písma svatého a zavdává příčinu dvojí modloslužby. Neboť pravá přirozenost člověka vyžaduje, aby jeho tělo nebylo ve stejném čase přítomno na různých místech, nýbrž jen na jednom určitém místě. Proto nemůže být tělo Kristovo současně přítomno na mnoha různých místech. A jelikož (jak učí Písmo), Kristus vystoupil na nebesa a tam má zůstat až do konce světa, nemůže člověk ve skutečnou tělesnou přítomnost (jak ji nazývají) ve svátosti večeře Páně ani věřit, ani ji vyznávat. Kristův odkaz nevyžaduje ani, aby svátost večeře Páně byla přechovávána, přenášena, pozdvihována, ani aby byla uctívána.«⁽³¹⁾

Otázka úcty k Nejsvětější svátosti byla v Prayer Booku z r. 1552 zcela vyjasněna. Byla označena za rouhání a zcela zakázána. Mezi chlebem a vínem, které se rozdělují při večeři Páně, a mezi obyčejným chlebem a vínem se zde nedělá žádný rozdíl. Večeře Páně byla

jen hostinou a nic víc, a zcela určitě nebyla žádnou obětí, a to je důvod, proč musely být zničeny všechny obětní oltáře a nahrazeny jídelním stolem.

Obnova mše

Cranmerova liturgická revoluce byla prostými věřícími chápána jako trpké zlo, takže mnozí z nich se nedali ani násilím přinutit k tomu, aby se účastnili nových bohoslužeb.⁽³²⁾ Hluboká katolicita anglického lidu byla zřejmá, když r. 1553 zemřel Eduard VI. a na trůn nastoupila královna Marie, dcera zbožné Kateřiny Aragonské. Ta se rozhodla znovu obnovit katolickou víru za každou cenu. Protestant Bindoff zpozoroval, že brzy po jejím nástupu se opět v Londýně slavila »tradiční katolická mše, a to nikoliv na rozkaz, ale pro zbožnost věřících, a zpráva o jejím obnovení se rozletěla po celé zemi.«⁽³²⁾ Sochy, oltáře, kříže, mešní roucha a bohoslužebné nádoby, které věřící uchovávali v úkrytech, byly opět přineseny do chrámů. Znovuobnovení katolické víry za Marie Tudorovny, a to ještě jednou v jednotě s papežem, a opětovné zavedení tradiční katolické mše bylo nadšeně přijato. Zhora nařízený protestantismus našel pochopení u malého procenta obyvatel.⁽³⁴⁾ Královna Marie zemřela 17. listopadu 1558 během mše sv. sloužené v její ložnici. Ani jeden den svého života v dospělosti nevynechala účast na mši svaté. (Jako královna neosvědčila panovnickou

moudrost. Byla příliš zaujata proti protestantům, kteří jí podle jejího názoru osobně ukřivdili, a tato její zášť našla výraz v bezohledném postupu proti odpůrcům katolické víry, což jí vyneslo titul Krvavá, takže církvi spíše uškodila, než prospěla. *Pozn. překl.*)

Alžběta I. (1559–1605), dcera Jindřicha VIII. a Anny Boleynové, byla korunována jako katolička a slíbila, že bude jako katolička také vládnout, ale ihned zrušila své slovo a vrátila se zpět k protestantismu, neboť jí to umožnilo politickou kontrolu svých poddaných. Za její vlády podruhé zbourala liturgie pravou víru, a to pod hrozbou krutých trestů, takže jen hrstka vynikajících katolíků odmítla účast na nových bohoslužbách na protest proti jejich nekatolickému charakteru. Během šesti let vlády Eduarda VI. nezapustil vnucený protestantismus kořeny, ale během dlouhé vlády Alžběty museli věřící přejít na protestantské bohoslužby. Oficiální protestantská večeře Páně se slavila u jednoho stolu, který byl orientován na sever, nikoliv na východ. Slavila se zcela v anglickém jazyku a všechny modlitby se říkaly nahlas. Přijímání se rozdávalo pod obojí způsobou a chléb se dával do ruky. Bohoslužba neobsahovala ani jedno gesto, ani jednu rubriku, která by naznačovala, že chleba a víno, které se přijímá, se nějak liší od obyčejného chleba a vína. Nebyla zde ani zmínka o oběti a muž, který bohoslužbě předsedal, neměl žádné moci, které by byly odepřeny ostatní obci.

Lex orandi, lex credendi

Většina věřících chodila na tyto bohoslužby zpočátku nedobrovolně, ale postupem doby se prosadilo pravidlo Lex orandi, lex credendi: Jak se modlíš, tak musíš věřit. Lidé byli přinuceni, aby se modlili jako pro-

testanté, a tak se stali protestanty. Mons. Hughes správně poznamenává: »Pro katolíka je stále velmi obtížné pochopitelná skutečnost, že tyto teorie a rity, alespoň z převážné části, pocházely od mužů, kteří byli kněžími a nejen přijímali katolické svátosti, ale slavili kdysi mši svatou, že mohli být s tím spokojeni, aniž by dali najevo jakoukoliv lítost, že starý ritus vzal za své.«⁽³⁵⁾

Konstatuje také výslovně, že katolicismus v Anglii byl zrušen liturgickou reformou Thomase Cranmera a byl pak znovu vnucen za vlády královny Alžběty:

»Když si anglické obyvatelstvu navyklo na nové svátostné rity, muselo vítězné reformátorské učení, které ovládlo téměř celou severní Evropu, proměnit také Anglii. Téměř nepozorovaně v průběhu let vymizela víra, která byla dříve uzavřena ve starých, nyní zrušených obřadech, a byla tak těmito obřady udržována v myslích a chování lidí, aniž by se muselo s misijním úsilím hlásat nové náboženství.«⁽³⁶⁾ (Tento protestantismus nevycházel z Lutherova, nýbrž spíše z Kalvínova učení. *Poz. překl.*)

Zůstal zde ovšem věrný zbytek, který netrpěl žádné kompromisy. Byli to především mladí muži, kteří navštěvovali seminář na pevnině, a pak uchovali víru v Anglii. Vrátili se, aby lidem přinesli mši, i když někdy museli položit svůj život za tuto mši, latinskou mši, jak ji přináší Misál sv. Pia V. Vítězové ovládli církev, ve které se po staletí slavila pravá mše, ale věrný zbytek měl mši, a to tu mši, o kterou právě šlo. †

*Der Fels 3–4/97
Překl. -Iš-*

Poznámky:

⁽³⁰⁾ E. C. Gibson, *The Thirty Nine Articles of the Church of England*, London 1898, str. 12;

— (31) viz poz. 29, str. 83–84;

(32) Mons. Philip Huges píše:

»Nový výnos z r. 1552 začí-
nal stížností, že bez ohledu na
velmi bohabojný řád, který
z nařízení parlamentu zavedl
v modlitbách mateřskou řeč,
bylo to něco velmi nepříjemné-
ho pro všechny dobré lidi, kte-
ří si přejí vést křesťanský život,
velmi velký počet na mnoha
místech království odmítá cho-
dit do své farnosti nebo na jiná
místa, kde se pěstuje společná
modlitba. Tak bylo opoždění
bohoslužebné knihy pro nedě-
le a svátky, podle které je po-
vinností být přítomen po celou
dobu společné modlitby, vyu-
žito k tomu, aby byla prohláše-
na za jedinou a závaznou...
Mimoto byl schválen nový
trestní zákon: každý, kdo se
zúčastní bohoslužeb, udělová-
ní svátostí, kněžského svěcení
v jiném ritu, než jaký udává
Prayer Book, má být při prvním
přistěžení odsouzen na šest mě-
síců vězení, na jeden rok při
druhém, na doživotí při třetím
přistěžení. To jsou první tresty,
o kterých bylo v Anglii rozhod-
nuto pro nový druh zločinu, ja-
kým byla účast na mši svaté
nebo přijetí svátostí tak, jak
byly přijímány od dob sv. Au-
gustina, který přišel před tisíci
lety, aby obrátil Angličany na
víru.«

Viz poz. 1, str. 126;

(33) S. T. Bindoff, Tudor En-
gland, London 1952, str. 168;

(34) Protestantický historik
Owen Chadwick napsal:

»Reformace v Anglii se se-
tkala se skutečnou loajalitou
jen u malého počtu poučených
teologů a u několika vzděla-
ných obchodníků a jiných pří-
slušníků střední třídy, přede-
vším v Londýně, a byla podpo-
rována z ne právě čistých
důvodů také několika šlechtic-
kými potentáty.« Owen Chad-
wick, The Reformation, Lon-
don 1973, str. 122–123;

(35) Viz poz. 1, sv. VIII, str. 89;

(36) Viz poz. 20, sv. III.

Očekávání církve?

V roce 1968 otevřel německý episkopát v Mnichově Institut na podporu novinářského dorostu. Dlouholetý ředitel Institutu jezuita Wolfgang Seibel uveřejnil v revue *Communicatio socialis* 1/1990 na str. 46–53 článek *Očekávání církve adresovaný mladým publicistům*.

V tomto pojednání figuruje papež jen jako *jeden z mnoha členů církve*; Proto mají o něm mladí žurnalisté referovat jen tolik jako o jiných institucích. Výzvy k »otevřenosti« a »veškerému vývoji doby« stejně jako varování před »přikrašlováním« církevní skutečnosti se vinou celým pojednáním jako červená nit. O kritickém postoji vůči světu a o potřebě *sentire cum ecclesia* nenajdeme ani zmínku. Zato o evangeliu se tvrdí, že v něm najdeme o tom, *jak si lidé mají uspořádat svůj manželský a rodinný život*, právě tak málo, jako o *problémech atomové energie*. II. vatikánskému koncilu se zde podkládá, že vyzval církev pouze k *humánnějšímu pohledu na svět a na společnost* a vůbec ne ke *křesťanské obnově*. *Církev není nic samoučelného*.

Autorovi přednášky, knězi *katolické církve a řádu Tovarůšstva Ježíšova*, zcela ušlo, že církev usiluje o křesťanskou přestavbu společnosti nikoliv kvůli sobě, ale kvůli všem lidem. V celé přednášce se zcela mlčí o tom, čím by se měl vyznačovat katolický novinář ve srovnání s jinými novináři. Když F. A. Z. požádaly svého korespondenta H. J. Fischera o pohled do německého katolického tisku, ve kterém pracují především absolventi vychovaní v Mnichově z prostředků tzv. církevní daně, shrnul výsledky svých zjištění ve výmluvném titulku: »Panuje zde šedivá poťouchlost«.

Zatímco v dřívějších dobách bylo ctí katolického novináře hájit svou církev a Kristovu pravdu, dnes se katoličtí novi-

náři raději solidarizují se svými světskými kolegy a snaží se jich nejen nedotknout, ale dokonce se jim zalíbit. Německý sociolog H. M. Kepplinger, který se zabývá výzkumem médií, poznamenal s politováním: »Kolik je novinářů, kteří pocítují vnitřní závazek osvědčovat pravdivě církevní hlediska, kde se tito novináři uplatňují a jaké zřetele a zájmy zde vůbec uplatňují, je zcela neznámo. V církvi to nikoho nezajímá.« Zcela náhodou vyšlo při jednom průzkumu najevo, že více než jedna třetina německých novinářů jsou lidé, kteří vystoupili z církve. Z 206 rakouských novinářů uvedlo jen 16 %, že jejich kolegové nemají negativní vztah k náboženství. Nejvíce nepřátelský postoj se projevuje vůči katolické církvi.

Od novinářů, kteří nemají základní znalosti o víře a církvi a vůbec nejsou s to pochopit, co znamená církev jako *mystické tělo Kristovo*, musí při jejich výlučně světských kritériích připadat většina církevních institucí, obřadů, pravidel a obyčejů jako zcela anachronický nesmysl a pohoršení (srov. 1 Kor 18–28), proti kterému je podle jejich názoru třeba bojovat ve jménu »demokracie, rovnoprávnosti, racionality a svobody«. Jak správně uvádí Martin Thull, tam, kde jsou církevní představitelé pozváni k interview nebo k „diskuzi“, neslouží novinářům jako kritérium, jak kdo věcně diskutuje a objektivně rozlišuje, nýbrž spíše do jaké míry se liší jeho mínění od oficiální nauky, jak velká je v církvi jeho „disident-ská role“ nebo jak potměšile znějí jeho tvrzení.

Mikrobajka

Mravenec vystoupil slonovi na vrchol hlavy a zvolal: „Hle, jak jsem veliký! Pokloň se mi, slone. Tam, kam já, ty nemůžeš vystoupit!“ Slon sklonil hlavu hluboko až k samé zemi. „Stačí ti to?“ zeptal se mravence, ale odpověď nedostal...

* * *

Mnoho lidí neprojde branou Božího milosrdenství ne proto, že by byla úzká, ale protože je pro ně příliš nízká.

Může řadový věřící proti tomu něco udělat? Může, a to především svým osobním pozitivním svědectvím, co znamená život v církvi a podle církve v každodenní praxi. Katolický publicista A. Püttmann říká: »Dokud ti, kteří mohou najít v církvi všechno svoje štěstí, přispívají k tomu, že se dává přednost mlčení před církvi, když nejsou schopni svědčit pro církev, jelikož se stydí, jsou pohodlní anebo pro svou neznalost neschopní, dotud bude všechna oficiální komunikace církevních představitelů bezvýsledná. Všichni věřící jsou povinni svou **jednu svatou katolickou a apoštolskou církev** ze svého *Věřím v Boha* zcela zřetelně a hlasitě artikulovat a být jako *údy této církve* svým bližním příkladem a výmluvným obrazem, jaké plody na nich církev přináší, protože *ona se pozná jedině podle jejich ovoce*. 2000 let střídavě skanduje veřejné mínění jejímu Zakladateli *Hosana!* a *Ukřižuj ho!* podle toho, zda nové a nové generace křesťanů vyznávaly věrně a statečně *Církev jsme my!* nikoliv jako vnitrocírkevní bojové heslo, nýbrž jako **svědectví o reálné existenci nejvlastnějšího Božího domova**, který je v Církvi otevřen pro všechny hledající. A těch je dnes více než jindy.«

—ire—

Nástupkyně matky Terezy

63letá Indka sestra Nirmala (viz. foto KNA – vlevo) zvolena generální představenou

Do mateřského domu Misionářek bliženské lásky v Kalkatě nastoupila nová generální představená. Generální kapitula zvolila »téměř jednohlasně« nástupkyni matky Terezy, které stála v čele kongregace 49 let.

Arcibiskup kalakatský kardiál Henry D'Souza sdělil, že matka Tereza byla při volbě přítomna. Matka Tereza, nositelka Nobelovy ceny, má 86 let. Stala se známou jako »anděl umírajících«, který stál po boku chudých, kteří umírali bez pomoci na ulicích Kalkaty. Matka Tereza byla první, která udělila požehnání své nástupkyni. Kardiál D'Souza nazval sestru Nirmalu »dobrou kandidátkou vhodnou pro další zachování a předávání nadání, kterým Bůh obdařil matku Terezu.«

Celkem osm týdnů trvalo řešení této obtížné otázky v dějinách kongregace. V kapitule zasedalo 130 sester z celého světa. Novou generální představenou bude podporovat čtyřčlenné grémium. Tvoří je sestry Frederika (81 let), Priscila Lewisová a Lysa a Martina Poresovy.

Sestra Nirmala pochází z Nepálu z majetné indické rodiny s vysokým postavením v armádě. Byla původně hinduistkou a přestoupila ke katolické víře. Navštěvovala katolickou kolej pro ženy, kde studovala právo a sociální vědy. Do duchovního života ji uváděla

matka Tereza. Jako misionářka bliženské lásky působila v Indii, v Evropě, Venezuele a ve Spojených státech. Od r. 1979 vedla kontemplativní větev řádu. Je malé postavy, velmi něžná, s velkým kulturním rozhledem a je pokládána za ženu s velkým charizmatickým osobním kouzlem. Často doprovázela matku Terezu při jejích cestách v zahraničí. Před volbou nepatřila k favoritkám.

Fráze nebo nezbytnost?

Při nedávné televizní diskusi se pan premiér Klaus cynicky vysmál požadavku »transformace srdce« jako prázdné frázi. Něco takového zřejmě přesahuje jeho představivost a také jeho zkušenost. Jako kdysi neměl ani tušení, kdo to byl Jakub Navrátil, tak jej asi nezajímají lidé, kteří se řídí jinými hodnotami, jinak smýšlejí a jinak cítí než pragmaticky orientovaný liberalistický ekonom. Kdyby chtěl, mohl by se poučit o »transformovaných srdcích« na příklad u takových Misionářek bliženské lásky, které takřka holýma rukama dokázaly vybudovat po celém

Zakladatelka kongregace bude ovšem nadále spolupůsobit při určování rozvoje a zaměření kongregace. »Není to tak, jako by měla sballit své věci a odejít; zůstane stále u nás,« řekla nedávno sestra Sunita Kumar, velká přítelkyně zakladatelky. Matka Tereza, jak známo, donedávna zápasila s velkými zdravotními potížemi. Kalkatský arcibiskup řekl: »Byla velkým božským vkladem, a dokud bude naživu, a i dlouho potom zůstane jedinečnou. Bude stále »matkou«.« Ačkoliv samotné stanoviny řádu nepřipouštějí opětovné zvolení, v případě »matky« udělil Vatikán pokaždé výjimku, a dokonce když matka Tereza v r. 1990 sama žádala o uvolnění z funkce, vyběhl jí sám Jan Pavel II., aby v ní nadále setrvala.

Mezitím matka Tereza oznámila, že chce věnovat velkou pozornost nemocným AIDS. Apelovala na americké a indické podnikatele, aby na pomoc nemocným věnovali své prostředky. Z těchto sponzorských darů mají být zřízena centra pro nemocné AIDS. Sama na ten

Matka Tereza má zvláštní vztah k nebi, ale nikdy nezapomněla stát nohama pevně na zemi.

Tiziano Terzani

účel věnovala 100 000 rupií, které obdržela jako cenu jedné indicko-americké společnosti.

Matka Tereza chce odjet do USA a začít tam celosvětový boj proti této metle společnosti. I nemocní na AIDS jsou Boží děti a vyžadují naši péči.

K Misionářkám bliženské lásky, které získaly církevní schválení v r. 1950, patří v současnosti 4 000 sester a 400 domů téměř ve všech částech světa. Pečují v 50 nemocnicích o takřka 1 milion nemocných a 50 000 malomocných. Ve 20 hospicích pro umírající nachází útěchu a pomoc 34 000 smrtelně nemocných. V sirotčincích a školách našlo péči a lásku 80 000 dětí. Žádný jiný řád nedoznal takového rozvoje a rozmachu, jak pokud jde o příliv kandidátek, tak pokud jde o vykonané dílo.

Podle KNA

najít způsob, jak překlenout narůstající rozpory mezi osobními a společenskými zájmy.

Jsou na velkém omylu všichni, kteří se domnívají, že naše současná společnost není v hluboké morální krizi a nepotřebuje »transformaci srdce«. Všechny navršené problémy, ať se týkají zdravotnictví, školství, dopravy, soudnictví či kapitálového trhu, mají společného jmenovatele, a tím je **problém mravní**. Praktický materialismus, ať už má direktivní nebo liberalistickou podobu, není s to uspokojit nejnvtitnější potřeby člověka, a proto mu ani nemůže dát motivaci směřující k vyšším hodnotám. Tím, že orientuje člověka především na hmotný

Dopis nemocným – duben 1997

Drazí nemocní,

na svátek Zmrtvýchvstání Páně se modlíme:

Bože, Tvůj jednorozený Syn slavně přemohl smrt a otevřel nám nebe. Prosíme Tě, dej, ať ve světle jeho vzkříšení vstaneme k novému životu, a obnov nás svým Duchem, abychom směřovali k Tobě do nebeské slávy. Skrze Krista, našeho Pána. Amen!

Bylo by dobře, kdybychom se touto modlitbou obraceli k Pánu po celou velikonoční dobu, a denně z ní čerpali útěchu a sílu. Vždyť – je něco útěšnějšího než myšlenka, že Ježíš svým utrpením a svou bolestnou smrtí na kříži nám opravdu otevřel bránu do nebe? Jaká je to posila pro naši slabou víru, jaké povzbuzení! Nebojme se, Ježíš žije a je stále s námi! Jen mějme neochvějnou důvěru a snažme se denně znovu „povstávat k novému životu“.

A toho se třeba zaleknete. – Jak já – chudák – mohu ještě „povstávat“? A přece mů-

žeme! – Jak? – Tím, že se budeme snažit být dobří, denně o trochu lepší. Je toho tolik, co bychom mohli zlepšit, co stále opomíjíme a na co stále zapomináme. P. Anton Gots, OCS, ve své knížce „Ano ke kříži“ (vydala MCM 1996) v příběhu Jako hození kamenem... myšlenku dobra velice krásně rozvádí. Poslechněte si ji:

„Jakmile to moje znovunabytí síly dovolují, podnikám jeden ze svých prvních „výletů“ do nemocniční zahrady, kde vše hýří letními barvami a vůněmi. Trochu na vozíčku a trochu na berlích se dobelhám k bazénku uprostřed zahrady. Doprovází mě nemocniční sestra. U bazénku jakoby náhodou zvedne kámen a hodí do klidné vody. Kámen dopadne, voda se rozvlní, vlny se začnou šířit ve stále větších kruzích. Sleduji, jak je celý rybník v pohybu, dokud první vlny, sice již jen velmi slabé, ale přesto stále ještě zřetelné, nezalehnou do rákosí u břehu.

Nepodobá se také náš život a každý dobrý skutek, který v něm vykonáme, takovému kameni, hosenému do širého moře celého lidského pokolení? Nerozvlní též vlny života, které dospějí až k nám a dotknou se nás všech, těch bližších silněji a těch vzdálenějších slaběji?

Nic není ztraceno, co kterýkoliv člověk, byť i osamělý a trpící, vykoná dobrého. Vše, co na sebe vezme tíživého a vytrpí v bezesných nocích, vyzařuje radost, vděčnost a přenáší se na všechny. Zůstane to zaznamenáno a uschováno. Každého se to dotkne, občerství ho to a znovu uvede do pohybu. A každý, když chce, uvádí i sám mnoho z těchto vln do dalšího pohybu. Jaké je tajemství této hádanky? – Bůh nás všechny stvořil a posadil ke společnému stolu života. Proto nemůže nikdo zůstat lhostejný k tomu, co se děje kolem něho... V Kristu můžeme a dokážeme všechno... Bez Něho ale nedokážeme nic, co by mělo nadpřirozenou cenu a cenu pro věčnost.

Vlny našeho života se šíří daleko právě proto, že jsme

a žijeme v Kristu, neboť týž Kristus je i v ostatních lidech a křesťanech. Proto se také nic neděje zbytečně a nadarmo, vše je dobře uloženo a uschováno. Také to, co podle našeho názoru by mohlo vypadat jako neúspěch, je v rukou Kristových triumfem a vítězstvím.

Po těchto myšlenkách se rád vracím zpět na lůžko. Je mi zase veseleji a snáším svou „nečinnost“ lépe než dosud. Někde „háží nějaký člověk kámen do vody“, to znamená dělá nějaký dobrý skutek či přináší nějakou velkou oběť... a vlny tohoto hodu se šíří a dorážejí až ke mně, protože i já jsem spojen s tím, kdo jej „hodil“. Jsem spojen v Kristu a žiji z téže milosti. – A co když je i celé moje bytí takovým „kamenem“, hoseným do vody Kristovou rukou...? Věřím tomu... jsem přece spojen s Kristem, On ve mně působí, a proto mohu přinášet dobré plody.“

I Vy je můžete přinášet, jen to zkuste.

*Moc Vás zdravím
Sestra Pavla*

zisk, jen deformuje a ušlapává v něm to, co by mělo být jeho nejvladnější charakteristikou, totiž solidární a nesobecký zájem o druhé a služba bližním, spojená s nezbytnou velkodušností, obětavostí, skromností, odříkáním, ohleduplností a nezištnou dobrotou. Bezcitný zlatý bůh majetku a zisku zná ovšem jen jeden cíl: **mít a vlastnit**. Stejně necitelnými dělá pak i své ctitele, kteří jsou neschopni překročit bariéru vlastního egoismu, točí se v bludném kruhu kolem své věčné otázky: **Co za to?**

a ženou se za svou modlou třeba i přes mrtvoly svých spulubličních.

Úplným protikladem tohoto životního způsobu je prostá albánská žena, známá dnes po celém světě jako matka Tereza, která se bez prostředků a bez společenských ambicí vypravila za těmi nejubožejšími. Neptala se: **Co za to?**, ale **Co potřebují? Co mohu pro ně udělat?** Dokázala strhnout za sebou dalších 4 000 pomocnic a ty bez ohledu na politické poměry a ekonomické systémy pracují

nezištně pro druhé, kteří jim často ani nejsou schopni poděkovat. To jsou tedy lidé s dokonale »transformovaným srdcem«. Co za ně mluví, je ovce jejich práce.

Je tu ještě jedna okolnost. Ty „bláznivé“ sestry totiž nespolehají na sebe ani na své jmění, a kupodivu, je tu Někdo, kdo jejich nezištnou práci obdivuhodně žehná a zúročuje, zatímco „všemohoucí a soběstační magnáti“, kteří nemají zájem o Boží požehnání (jak se ukázalo ve sporu o velehradské zasvěcení) ani nejsou schopni pochopit a uznat, že se ocitají na mělčině.

-ire-

Papežská ročenka 1997

Jak vyplývá z údajů nejnovější papežské ročenky, zvýšil se v roce 1996 počet zemí, se kterými má Svátý stolec diplomatické styky, na 163. V uplynulém roce přibýly k těmto zemím Tadžikistan, Turkmenistan a Siera Leone.

Bylo zřízeno 1 metropolitní sídlo, 1 archieparchie, 17 biskupství, 3 eparchie, 1 apoštolský exarchát, 1 vojenský ordinariát a 2 apoštolské vikariáty.

V minulém roce bylo jmenováno 161 biskupů, kterých je celkem 4 224. Počet kněží dosáhl 404 750 (262 418 z nich jsou kněží diecézní). Je to o 289 více než předloni. Řeholních kněží však loni ubylo o 593. Bylo vysvěceno 8 800 kněží to je o 800 více než počet kněží, kteří zemřeli. Počet seminaristů činil 106 307.

VIS

„Žádné lidské dílo – jakkoliv velké – nebude mít úspěch, jestliže nemá jasný náboženský podklad.“

Mahatma Gandhi (1869–1948)

Kancelář kardinála Miloslava Vlka vypracovala informaci o KTF UK Praha a redakce Světla byla vyzvána k jejímu zveřejnění:

K pražské katolické teologické fakultě:

Katolická teologická fakulta Univerzity Karlovy měla v uplynulých letech postupně dvojí Statut. První byl římskou Kongregací pro katolickou výchovu schválen v latinském znění v prosinci 1990 na dobu dvou let. Akademickým senátem UK byl schválen až téměř za rok, a to ve znění českém, asi s dvanácti změnami oproti latinskému (které však nebyly nikdy promulgovány). Statut byl vypracován zřejmě samotným prof. Wolfem, jenž tvrdil, že měl pověření z Říma (což Kongregace ve svých dopisech ze dne 26. 11. 1996 a 17. 12. 1996 kategoricky popřela). Není známo, že by tento Statut byl schválen Akademickým senátem KTF, který je podle vysokoškolského zákona jeho kompetentním návrhatelem. Po uplynutí doby platnosti byl v březnu 1993 vypracován nový Statut (opět bez Akademického senátu KTF a jeho schválení). Tento Statut Kongregace ve svém schvalovacím dekretu označila jako „ve smyslu Sapientia Christiana důkladně přepracovaný“. KTF ho pak předložila univerzitě jen „k uložení“ (nikoliv ke schválení) se sdělením, že je to starý Statut, pouze znovu potvrzený s ohledem na vypršení původní doby platnosti. Výše citovanou větu, kterou Kongregace použila, ovšem KTF při předložení univerzitě z římského schvalovacího dekretu vypustila.

V únoru 1993 univerzitní senát schválil pouze samostatnou změnu dvou článků Statutu z r. 1990, z nichž se jeden týkal funkčního období děkana. Kromě jiného se v něm v českém znění říkalo, že děkan může být volen „na další období“. AS UK toto schválil v domněnku, že jde samozřejmě o jedno další období, jak je běžná praxe univerzity a jak stanoví i norma univerzitního statutu nadřazená – státní vysokoškolský zákon. Ovšem do latiny byla tato formulace přeložena množným číslem se smyslem „na (všechna) další období“. Kongregaci pak bylo ke schválení předloženo latinské znění, a tím vznikl v podstatě rozpor mezi Statutem KTF na straně jed-

né a naším státním zákonem, Statutem UK i obecnou univerzitní a církevní praxí na straně druhé.

Za této situace bylo nutné očekávat těžkosti při nastávající nové volbě děkana, a proto se Velký kancléř KTF snažil včas celou situaci řádně vyjasnit. Při osobní návštěvě kardinála Laghiho, prefekta Kongregace, v Praze v srpnu r. 1996 se na celou věc přímo zeptal. Kardinál Laghi sdělil, že církevní praxe v počtu volebních období je shodná s naší univerzitní praxí – tzn. celkem dvě volební období. Velký kancléř požádal ještě o písemné potvrzení. Kongregace ve svém dopise cituje latinské znění příslušného článku Statutu a zdůrazňuje, že tento schválený text pro ně platí. Inkriminované věty odpovědi zněly:

„Pokud však civilní zákon ustanovuje, že děkan může být volen pouze dvakrát, není toto upřesnění v rozporu s normou, kterou jsme schválili, a nemělo by tedy vytvářet žádný problém. Je však zřejmé, že ustanovení civilního zákona a Statutu by bylo potřebné uvést do souladu.“

V listopadu r. 1996, před vyhlášenou děkanskou volbou, se Velký kancléř KTF v celé záležitosti obrátil na Akademický senát KTF. Ústně však mohl vše vyložit pouze některým členům, protože část z nich setkání s ním odmítla. O dopise se někteří vyslovili negativně.

Přes předchozí varování Akademický senát KTF zvolil dne 6. 12. 1996 prof. Wolfa děkanem již na třetí volební období. Tento právní akt Velký kancléř KTF, ve smyslu své kompetence dané Statutem KTF, svým rozhodnutím ze dne 9. 12. 1996, zasláným předsedovi senátu, prohlásil za neplatný. Prof. Wolfa o něm informoval téhož dne dopisem. Ve smyslu kán. 1734 a 1737 se měl senát, pokud by nesouhlasil, pokusit o změnu rozhodnutí jednáním, což neudělal, a pak eventuálně do patnácti dnů podáním rekursu proti rozhodnutí Velkého kancléře KTF ke Kongregaci – což se rovněž nestalo. Tím možnost kanonických opravných prostředků skončila.

Prof. Wolf od samého začátku možnost rekursu neměl, poněvadž proti němu žádné právní rozhodnutí učiněno nebylo.

Za neplatnou po stránce civilního práva prohlásil tuto volbu děkana také rektor Univerzity Karlovy, prof. JUDr. Karel Malý, DrSc.

Kongregace pro katolickou výchovu v Římě byla o této situaci informována kardinálovými dopisy ze dne 14. 12. a 16. 12. 1996 a jeho prohlášení o neplatnosti volby jí bylo sděleno dne 20. 12. 1996 a 18. 2. 1997 s přiložením kopie rozhodnutí a s konstatováním, že „proto nemohu prof. Wolfa doporučit ke schválení“. Kongregace na to reagovala svým dopisem ze dne 22. 2. 1997, v němž uvádí:

„Toto Kongregaci především nepřísluší vyslovovat se o platnosti akademické volby v první instanci; to je úkolem Velkého kancléře. V té věci jste už udělal opatření svým dopisem z 9. 12. m. r., adresovaným předsedovi senátu.“

Odpověď Kongregace byla jasná:

„Bude tudíž třeba přistoupit k nové volbě, abyste mohl naši Kongregaci prezentovat jméno děkana k potvrzení.“

Toto sdělení Kongregace bylo ihned zveřejněno a novému Akademickému senátu KTF sděleno dne 13. 3. 1997. Tato odpověď byla konečná, poněvadž možnost rekursu už nebyla. Dopis prof. Wolfa Světlo uveřejnilo bez data, které je 5. 3. 1997, tj. z doby, kdy už věci byly jasně vyřešeny.

Co se týče změny Statutu KTF, kardinál Miloslav Vlk ve svých dopisech upozorňoval na určité nesrovnalosti, takže Kongregace ve svém sdělení ze dne 26. 11. 1996 a rovněž ze dne 17. 12. 1996 (viz příl. 3 a 4) uvedla, že sice trvá na platnosti znění Statutu KTF tak, jak jej schválila, ale že Velký kancléř KTF může – uzná-li to za nutné – změnit některé články statutu a oznámit to KTF. Svým dopisem ze dne 15. 1. 1997 toto sdělení Kongregace fakultě oznámil a připravil – podle statutu olomoucké teologické fakulty – změny dvou článků, o čemž fakultu informoval ve stejném dopise. Spolu s některými členy Akademického senátu

KTF změnu předložil Akademickému senátu UK ke schválení, k němuž došlo 28. 2. 1997. Mezitím jednal osobně na Kongregaci. Kardinál Laghi přislíbil okamžité schválení změny (bylo pak uděleno 3. 3. 1997), aby se nová volba Akademického senátu KTF i nového děkana stihla do 15. 3. 1997, kdy končilo děkanu Wolfovi jeho volební období.

Nově zvolený Akademický senát KTF se poprvé sešel dne 13. 3. 1997 a jeho zasedání trvalo asi šest hodin. Téměř celou dobu zasedání byl přítomen prof. Wolf; nechtěl odejít ani při důvěrném dohadovacím řízení členů senátu a po celou dobu vystupoval proti nové děkanské volbě. Pod vedením nového předsedy senátu P. Mgr. J. Baxanta probíhala několikahodinová diskuse o tom, je-li prohlášení neplatnosti volby Velkým kancléřem KTF z 9. 12. 1996 oprávněné či nikoliv, a tak se Akademický senát KTF proměnil v tribunál posuzující právní rozhodnutí, ačkoliv z hlediska kanonického práva mělo být zcela jasné, že k takovému počínání naprosto není kompetentní. Navíc, z dopisu zaslání kardinálem Miloslavem Vlkem před tímto zasedáním členům nového senátu, ve kterém uváděl již výše prezentované citace dopisu Kongregace ze dne 22. 2. 1997, jednoznačně vyplývalo, jak celá věc po církevněprávní stránce stojí. Teprve na jeho důrazný osobní zásah skončila diskuse a dospělo se k volbě nového děkana. Byl jím dne 13. 3. 1997 zvolen prof. ThDr. Jaroslav Polc a Kongregaci pro katolickou výchovu byla jeho volba dne 17. 3. 1997 potvrzena. Tím je celá „krize“ ukončena.

Velký kancléř KTF neměl nikterak v úmyslu tyto věci publikovat (různých dalších nemilých věcí by bylo ještě více), ale vzhledem k tomu, že Světlo uveřejnilo zmíněný dopis, který prof. Wolf zaslal i ČTK, je třeba uvést celou záležitost na pravou míru.

Kardinál Miloslav Vlk děkuje redakci Světla za uveřejnění přání čtenářů, aby se na pražskou teologickou fakultu pamatovalo především v usilovných modlitbách a postech.

„Lidé, kteří vědí málo z vědy, a lidé, kteří vědí málo z náboženství, se mohou mezi sebou hádat, a přitomní si mohou myslet, že se to hádá věda s vírou, ale ve skutečnosti se tu srazili pouze dva druhy nevědomosti.“

*Robert Andrews Millikan
(1868–1953, fyzik, nositel
Nobelovy ceny za rok 1923)*

odvolávkami ke Kristu, Marii a mučedníkům. (Židy upálení prvokřesťané v jihoarabském městě Najranu.)

Bibli jsem cílevědomě začal studovat teprve až v exilu (po roce 1968) a poznal jsem, že nemůže být nepravdivá. Je sama „systémem“ (vnitřními souvislostmi) příliš dokonalým, aby mohla být lidským výmyslem. I když se nám někde zdá nepochopitelná a prostým rozumem neuvěřitelná, instinkty poznáváme její pravdivost. Tu si pak můžeme v nekonečných cvičeních potvrzovat hmatatelným poznáním a rozumem. Vše v učení Bible do sebe zapadá jako kameny staveb Inků.

Od soustavného studia Bible jsem se jako pokřtěný evangelík nemohl dostat ke katolicismu. To ale už je cesta relativně jednoduchá a přímočará, která vyžaduje snad jen dávku pokory. Ježíš přece založil svoji církev (dle jeho vlastních slov) na Šimonovi/Petrovi. Následnictví „Petrů“, či jak dnes říkáme papežů, je pokračující systémem. Mimo tento systém je vše problematické a založené jen na lidské neústupnosti, vzpouře, ješitnosti apod. Dalo by se asi ještě dlouho vyjmenovávat, na čem všem vznikla plejáda křesťanských proudů a sekt. Církev Kristova je ale jen jedna a je mystickým tělem Kristovým. Všechno ostatní je lidská „rozcapartěnost“, jak krásně vystihují náladu jedním slovem naši bratři Slováci.

Snad toto zjednodušené vysvětlení „jak k Bohu“ postačí. Snad mé řádky pomohou tomu, kdo v náporu světa a vědy (jejíž poznání je tak nedokonalé, proměnlivé a tedy nespolehlivé) ztrácí svoji lidskou orientaci, či tomu, kdo ještě nezačal hledat Cestu. Vynechal jsem záměrně má „přímá setkání s Bohem“ (i když jsou patrně důležitější než všechno lidské spekulování), abych se vyhnul mystice, která nepochopena může právě velmi vzdělané a inteligentní lidi zavádět.

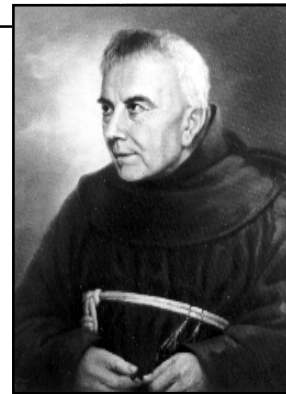
Londýn 4. 1. 1997

Kdo je služebník Boží františkán pater Ante Antič?

Dne 16. dubna tomu bude 104 let, kdy se narodil chudým manželům na ostrůvku Prvič u Šibeniku v krásné, slunné Dalmácii, dnešním Chorvatsku. Ještě nenarozeného ho otec zaslíbil Bohu ve strachu při vichřici a bouři na moři, ve které se ocitnul se svou těhotnou manželkou. Bouře se ztišila a manželé byli zachráněni. Dne 16. dubna 1893 se jim narodil chlapec Ante. Děťství strávil v Zatonu u Šibeniku. Vyrůstal v chudé, ale velmi zbožné rodině, plné vzájemné lásky. Už v dětství projevil přání – sloužit Bohu. Proto v roce 1905 odešel do františkánské školy a gymnázia ve známém poutním místě v Sinji s úmyslem stát se řádovým knězem.

Jako vzorný a velmi zbožný klerik zakončil studium filozofie v Zaostrogu a bohosloví v Makarské. Vysvěcen byl 29. července 1917 v klášteře sv. Lovre v Šibeniku a svou primiční mši sloužil v Zatonu. Poté jej vedení Provincie jmenovalo zástupcem vychovatelů kleriků v Makarské a posléze vychovatelem noviců v Zaostrogu. V letech 1925–1946 byl vychovatelem kleriků, profesorem asketiky, mystiky, liturgie, františkánské misiologie a pedagogiky v Makarské, v letech 1946–1956 pokračoval ve výchovatele a zpovědní činnosti v klášterním kostele Panny Marie Lurdské v Záhřebu.

P. Antič vynikal ctnostným životem, čistotou a dobrotou srdce, pokorou, jednoduchostí, vroucí láskou ke Kristu a Panně Marii, věrností církvi a svému františkánskému řádu. Duší zcela oddán Bohu a zároveň blízký lidem v jejich každodenních potřebách a problémech. Svůj volný čas trávil v hluboké kontemplaci a v intenzivní duchovní a charitativní práci pro lidi nejruznějších společenských vrstev, věřících i nevěřících. S pokorou a láskou se staral o ty nejpotřebnější – chudé rodiny, lidi v různých životních nesnázích, chudé studenty a nemocné, vyprošoval jim pomoc u Boha a majetnějších lidí, sblížoval a sjednocoval mezi sebou lidi bez ohledu na jejich vzdělání, společenské postavení i víru. Sám chudý tak obdarovával ty, kteří žili na okraji společnosti. Mnozí ještě za jeho života přijali prostřednictvím jeho lásky a modlitby v tisíci velké útěchy, pomoci a milosti zázračných uzdravení.

Mimoto se vždy, zvláště pak posledních deset let života v Záhřebu, neúnavně věnoval apoštolátu zpovědi a duchovnímu vedení. Byl k tomu od Boha obdařen mimořádnými dary – schopností vidět do duší kajících a do budoucnosti. Brzy se stal vyhledávaným zpovědníkem a duchovním průvodcem nejen bohoslovců, ale i ostatních řeholníků a řeholnic, kněží, církevních laiků, lidí různého společenského postavení. Byl živým důkazem toho, že hierarchické kněžství není tím, co lidi od sebe vzdaluje.

Poslední léta jeho života se vyznačovala velkou trpělivostí v těžké nemoci a dokonalou láskou a oddaností Bohu a člověku. Zemřel svatou smrtí 4. března 1965 v Záhřebu a pohřben byl na Mirogoji. Po šesti letech však bylo přeneseno za doprovodu tisíců věřících do krypty kostela Panny Marie Lurdské v Záhřebu, kde je dodnes uctíván.

Už za svého života získal pověst světce. Tato pověst se šířila a sířila po jeho smrti, kdy na jeho přímlyvu začalo docházet k vyslyšení nesčetných proseb o pomoc v nouzi, zázračných uzdravení, obrácení hříšníků apod. Lidé ho stále, jako za jeho života, prosí o přímlyvu u Boha, děkují mu za vyslyšení svých proseb, za uzdravení, přijaté milosti. To bylo v roce 1984 podnětem záhřebskému arcibiskupovi Mons. Franju Kuharičovi k zahájení kanonizačního procesu, který byl uzavřen a předán 20. 10. 1995 k prostudování a posouzení Kongregaci pro svatořečení v Římě. Věřme, že se mezi chorvatskými blahoslavenými a svatými Nikolou Taveličem, Leopoldem Mandičem a Martinem Križevčaninem v brzké době objeví i jméno otce Ante Antiče.

Je možné, že i dnes mezi námi žijí svatí? Měli by nám i dnes co říci? A vůbec – potřebujeme je v dnešním sekularizovaném světě? Celý život Služebníka Božího pátera Ante Antiče nám dává odpověď na tyto otázky.

J. Miháliková

POJIŠTĚNČUM MENDLOVY ZDRAVOTNÍ POJIŠŤOVNY

Na Velký pátek přišla faxová zpráva z Ministerstva zdravotnictví ČR, že Mendlova zdravotní pojišťovna (MEZP) je zrušena k 31. 3. 1997, protože nedosáhla počtu 50 000 pojištěnců.

Proti tomuto rozhodnutí podala MEZP v zákonné lhůtě opravný prostředek, protože nesouhlasí, aby byla takto zrušena pojišťovna, která je ekonomicky nejúspěšnější. Ministr zdravotnictví pan PhDr. Jan Stránský potvrdil při osobním setkání s představiteli pojišťovny dne 1. 4. 1997, že se bude rozkladem (odvoláním) zabývat.

Mnozí z Vás nám telefonují a pohoršují se nad tím, že dostali průkaz pojištěnce Všeobecné zdravotní pojišťovny. Samotná průkazka **neznamená**, že jste se **automaticky** stali pojištěnci VZP. Zákon Vám garantuje **svobodnou volbu** při výběru zdravotní pojišťovny. Během několika dní dostane každá náš pojištěnec dopis s doporučením a možnostmi dalšího postupu.

Prosíme Vás, věnujte pozornost těmto informacím.

Mendlova zdravotní pojišťovna

DRAŽÍ PŘÁTELÉ MINISTRANTI, OZNA- MUJEME VÁM PROGRAM NAŠICH AKCÍ NA MĚSÍC KVĚTEN:

30. 4. – 4. 5. 1997 – Mezinárodní hry salesiánské mládeže ve Varšavě, Polsko. Divácká účast na některých turnajích, možnost sehrání přátelských zápasů (stolní tenis, fotbal, basketbal). Prohlídka pamětihodností Varšavy a okolí, návštěva některých poutních míst.

23. 5. – 25. 5. 1997 – salesiánská pouť v Brně. Prohlídka místních pamětihodností, uvažujeme i o projížďce lodí na brněnské přehradě.

30. 5. – 1. 6. 1997 – pouť salesiánů na posvátném Hostýně. Ubytování budeme na skautské základně ve Fryštáku, odkud půjdeme 4 hodiny pěšky na Sv. Hostýn.

Zájemci o účast, hlase se na této adrese: P. Jan Hurník, SDB, Farní úřad č. 107 – učiliště, 798 09 Vřesovice, tel.: 0508/781 81.

FESTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY SV. CECÍLIE V ÚSTÍ NAD ORLICÍ 2. ROČNÍK – 4. – 11. ŘÍJNA 1997

Cecilijská hudební jednota a Městský úřad Ústí nad Orlicí vyhlašují 2. ročník Festivalu duchovní hudby svaté Cecilie.

V sobotu 4. října 1997 se na rekonstruovaných varhanách v děkanském kostele uskuteční varhanní festival, o týden později v sobotu 11. října 1997 se uskuteční festival chrámových sborů.

Cílem a smyslem festivalu je zdokonalení a vzájemné poznávání chrámových zpěváků a varhaníků a srovnání s profesionálními umělci, kteří v oblasti duchovní hudby aktivně působí.

Účast na festivalu

Přihlásit se může každý chrámový varhaník a chrámový sbor na adrese: Festival duchovní hudby sv. Cecilie, děkanství, Kostelní 19, 562 01 Ústí nad Orlicí. Zájemcům zašleme podrobné podmínky festivalu. Repertoár chrámových varhaníků je libovolný. Festivalové vystoupení jednotlivých sborů nesmí překročit 15 minut. Podmínkou je zazpívat jednu část propria, zkomponovaného po 2. vatikánském koncilu. Festival je výběrový, na základě zvukových nahrávek bude vybráno 10 sborů, které budou na festival pozvány. Závěrečných 30 minut festivalu je vyhrazeno profesionálnímu tělesu – Schola Gregoriana Pragensis s uměleckým vedoucím Davidem Ebenem.

Uzávěrka festivalu

O informace žádejte neprodleně, uzávěrka festivalu je 30. června 1997.

Výzva podnikatelům

Vyzýváme podnikatele, zejména křesťanské, kteří mají zájem uvedený festival sponzorovat, aby své nabídky zaslali na výše uvedenou adresu, kde jim bude sděleno konto, na které mohou sponzorský dar odeslat.

Již předem všem sponzorům děkujeme upřímným Pán Bůh zaplat'.

Za org. výbor: Oldřich Heyl, regenschori

MARTA VONDRÁKOVÁ
Křesťanská cestovní kancelář

MISIE

751 03 Brodek u Přerova 46
tel./fax: 0641/74 11 50

ŘÍM – FLORENCIE – ASSISI... PO STOPÁCH SV. VOJTĚCHA

Bohatý program rozšířený o místa posvěcená pobytem a životem sv. Vojtěcha.

T: 25. 6. – 1. 7.; 10. 9. – 16. 9.,

Cena: 5 629 Kč (3 262 Kč + 133 tis. lir);

LURDY PŘES ŽENEVU A MONTE CARLO

ubytování v centru Lurd s plnou penzí!

T: 15. – 21. 8., cena: 6 575 Kč

(4 195 Kč + 450 fr.);

**CZENSTOCHOWA, WAMBIERZYCE,
KALVARIE Z.**

ubytování přímo v poutních místech

T: 4. – 8. 8., cena: 2 989 Kč (2 095 Kč + 50 DM);

CHRÁMY PAŘÍŽE, MARIENTHAL...

ubytování v centru Paříže

T: 5. – 11. 7., cena 6 498 Kč (3 060 Kč + 650 fr.);

VELKÁ POUŤ DO MEDJUGORJE

pět nocí v Medjugorji, bohatý program

T: 8. – 15. 5., 23. – 30. 9., cena 2 789 Kč

(1 895 Kč + 50 DM).

MIMO MEDJUGORJE DOPRAVA

ZAHRAŇIČNÍM BUSEM S WC!

CK BARTHOLOMEUM – POŘADÁ ZÁJEZD DO MEDJUGORJE 30. 5. – 6. 6. 1997.

Duchovní program i duchovní doprovod zajištěn. Cena 2 000 Kč + 10 DM/ noc. Zašleme podrobný program zájezdu. Ještě několik míst volných.

Přihlášky – CK Bartholomeum

Benedettiho 497, 530 03 Pardubice,
tel. 040/218 91.

ZVEME VÁS K MODLITBĚ ZA:

- obnovu víry v našem kraji
- laické spolupracovníky a duchovní povolání
- naše rodiny

**Poutní setkání u Matky Naděje NOVÝ
JERUZALÉM ve Vranově nad Dyjí ve
čtvrtek 15. května**

1. pouť povede znojemský vikář P. Jindřich Bartoš od sv. Mikuláše. Začátek v 18.00 hod.

Poutě budou v letním období každého 15. dne v měsíci.

Program podobný jako při poutích Nový Jeruzalém v Hlubokých Mašůvkách.

Program:

Přivítání poutníků. Růženec. Předání poutního obrazu farnosti. Slavná koncelebrovaná mše svatá. Při dobrém počasí procesí ke kříži. Na závěr pobožnost Chvála, chvála... Příležitost ke svátosti smíření.

Srdečně zve znojemský vikariát a Fatym Vranov nad Dyjí.

Doprava vlastními autobusy. Tato pouť přispívá k vytvoření duchovního centra v západní části znojemského vikariátu.

DUCHOVNÍ CVIČENÍ PRO DÍVKY 1997 NABÍZEJÍ MILOSRDNÉ SESTRY SV. KŘÍŽE NA TĚCHTO MÍSTECH:

V KROMĚŘÍŽI

v těchto termínech:

7. 7. – 11. 7.	(věková
28. 7. – 1. 8.	hranice není
12. 8. – 16. 8.	určena)
18. 8. – 22. 8.	

Nabízíme i měsíční duchovní obnovy, vždy sobota a neděle.

Kontaktní adresa: S. Františka Šmajstrlová, Koperníkova 1446/3, 767 01 Kroměříž, tel.: 0634/257 49.

BORŠICE U BUCHLOVIC

21. 7. – 25. 7. (věková hranice není určena)

Kontaktní adresa: S. Marisstella Holbová,

charitní domov č. 274, Boršice u Buchlovic, 687 09, tel.: 0632/95 51 30.

V CHORYNI U VAL. MEZIRÍČÍ

21. 7. – 25. 7. (18 let a starší);
28. 7. – 1. 8. (15–18 let)

Kontaktní adresa: S. Filipa Macháčková, charitní domov č. 1, Chorně u Val. Meziříčí, 756 42, tel.: 0651/84 11.

LUKOV U ZLÍNA

11. 8. – 15. 8. (15–18 let)

1. 9. – 5. 9. (18 let a starší)

Kontaktní adresa: S. Benedikta Veselá, farní úřad, 763 17 Lukov u Zlína, tel.: 067/791 14 18.

5. neděle velik. 27. 4. – Jan 15,1–8

Rozjímání o kmene i o ovoci se vyplatí. Rozhodně víc než rozjímání o ratolesti. Ratolest bez kmene by byla k ničemu. Ratolest bez ovoce, z mízy kmene by byla neužitečná. Kmen se stará o to, abych byl k něčemu, – a vinař také.

Pondělí 28. 4. – Sk 14,5–17

Dojemná je obrana apoštolů, když je chtěli jejich obdivovatelé učinit bohy. Jako křesťané zůstaneme nadále „slabými lidmi“. Neztratíme lidské vnímání, do smrti budeme pokoušeni, sotva se zbavíme všech svých vad. Nestaneme se nelidskými. Ale přesto neseme do světa Boží pravdu a Boží život.

Úterý 29. 4. – Sk 14,18–27

Téměř nezúčastněně se pojednává o krutém údělu Pavla-apoštola. A zní to až nelidsky, že utrpení ho nezdržuje v evangeliizačním úsilí. Spíše naopak. Copak ale právě tohle není důkazem o nadlidské síle, jíž vyzbrojuje Pán své věrné? Není tedy třeba se ničeho bát!

Středa 30. 4. – Sk 15,1–6

Být křesťanem nevyklučuje mít rozdílný názor na věc. Ať nás tedy spor o obřizku nepohoršuje, ale spíše ukazuje, jak rozdílnosti názorů řešit, aby se dospělo k jednotě. Bez postoje pokorného, jemuž „Bůh slíbil milost“, to ovšem nikdy nepůjde.

Čtvrtek 1. 5. – Sk 15,7–21

Jakubův zásah je kompromisem, přesto optimálním vyřešením sporu mezi Petrem a Pavlem. Je to praktický návod i pro dnešek, má-li se dospět z nepřehledné přítomnosti ke konstruktivní směrnicí pro budoucnost církve. V každém případě jde však o projev Ducha svatého – Ducha moudrosti.

Pátek 2. 5. – Sk 15,22–31

První sněm – jeruzalémský – tedy skončil úspěšně. Neukládal věřícím neúnosná břemena. I naše křesťanské jednání má být pro druhé radostným „odlehčováním“ břemen a nikoliv jednostranným zatěžováním. Jestliže se správně modlíme, budeme schopni se vcítit do postavení a potřeb druhých, a tak jim přinášet vpravdě „radostnou zvěst“.

Sobota 3. 5. – 1 Kor 15,1–8

Předat víru v Krista ukřižovaného a vzkříšeného – to je úkol každého apoštola. Všechno ostatní na tuto základní pravdu navazuje. Je i moje víra postavena na tomto základu? Mám tedy co předat?

Neděle 27. dubna 5. neděle velikonoční	- 1. čt.: Sk 9,26–31 Ž: 22 (21),26b–27,28+30ab,31c–32 2. čt.: 1 Jan 3,18–24 Ev.: Jan 15,1–8	odp.: 26a
Pondělí 28. dubna férie	- 1. čt.: Sk 14,5–17 Ž: 113B,1–2,3–4,15–16 Ev.: Jan 14,21–26	odp.: 1
Úterý 29. dubna památka sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve	- 1. čt.: 1 Jan 1,5–2,2 Ž: 103 (102),1–2,3–4,8–9,13–14,17–18a Ev.: Mt 11,25–30	odp.: 1a
Středa 30. dubna férie	- 1. čt.: Sk 15,1–6 Ž: 121,1–2,3–4a,4b–5 Ev.: Jan 15,1–8	odp.: 1
Čtvrtek 1. května sv. Josefa, dílníka	- 1. čt.: Gn 1,26–2,3 Ž: 90 (89),2,3–4,12–13,14+16 Ev.: Mt 13,54–58	odp.: 17c
Pátek 2. května památka sv. Aтанáše, biskupa a učitele církve	- 1. čt.: 1 Jan 5,1–5 Ž: 37 (36),3–4,5–6,30–31 Ev.: Mt 10,22–25a	odp.: 30a
Sobota 3. května svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů	- 1. čt.: 1 Kor 15,1–8 Ž: 19 (18),2–3,4–5 Ev.: Jan 14,6–14	odp.: Ø in 10,18

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	27. 4.	28. 4.	29. 4.	30. 4.	1. 5.	2. 5.	3. 5.
Antifona	518	518	1741	518	1357	1722	1673
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	518	518	1742	518	1325	1723	1673
Antifony	587	828	843	858	874	890	1359
Žalmy	813	828	843	858	874	890	813
Kr. čtení a zpěv	587	591	1743	598	1326	1724	1674
Antifona k Zach. kantiku	588	591	1355	598	1358	1724	1360
Prosby	588	592	1744	598	1326	1724	1675
Záv. modlitba	588	592	1355	599	1358	1359	1360
Modlitba během dne:							
Hymnus	519	519	519	519	519	519	792
Antifony	519	519	519	519	519	519	519
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	589	592	596	599	602	605	1676
Záv. modlitba	588	592	595	599	602	605	1360
Nešpory: SO							
Hymnus	517	517	517	1746	517	1322	1727
Antifony	585	590	838	853	868	884	909
Žalmy	808	823	838	853	868	884	916
Kr. čtení a zpěv	586	590	593	1749	600	1329	1730
Ant. ke kant. P. M.	586	590	594	1356	600	1358	1731
Prosby	586	590	594	1750	600	1329	1731
Záv. modlitba	588	588	592	1355	599	1358	1659
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

Novinky
MCM

O PRAVÉ MARIÁNSKÉ ÚCTĚ

Sv. Ludvík Maria Grignion z Montfortu

„Pojednání *O pravé mariánské úctě* je jedním z nejznámějších spisů o Panně Marii vůbec. Jeho autor, sv. Ludvík M. Grignion z Montfortu, se sice dožil jen 43 let, byl však velmi učenlivým nástrojem Ducha svatého, zejména pro hlubší pochopení mariánské úcty. Dokonce se hovoří o tom, že by mu měl být udělen titul „učitel církve“. Od svého blahořečení v roce 1888 a zejména od svatořečení v roce 1947 jeho vliv v Církvi pozoruhodně roste... Papež Jan Pavel II. při několika příležitostech projevil vysoké mínění o tomto kazateli, a dokonce si za své biskupské i papežské heslo vybral Grignionovu krátkou záznamnou modlitbu *Totus tuus: Jsem celý Tvůj a všechno, co mám, je Tvé, můj milý Ježíši, skrze Marii, Tvou svatou Matku*.

Budeme-li číst knížku *O pravé mariánské úctě* se srdcem otevřeným, pak se výrazně posílí naše naděje, kterou máme v Kristu. Zcela jistě načerpáme mimořádně hluboký pokoj a radost z Boha, kterou si člověk sám nemůže dát ani uchovat. V grignionském spojení s Kristem křestními závazky jako nevolníci z lásky *skrze Marii, s Marii, v Marii a pro Marii* najdeme účinný lék na všechny těžkosti osobní, rodinné, pracovní i politické, na problémy náboženské a ekumenické, i na dnešní bolesti uvnitř samotné katolické církve (P. ThLic. Filip M. Ant. Stajner, OP, cit. z úvodu překladatele).

Brož. A5, 230 stran, nedílnou součástí knihy je v ceně zahrnutá příloha *Modliteb doporučených sv. Ludvíkem M. Grignionem*, cena 85 Kč.

Objednávání Světla

Světlo si lze objednat na adrese:

* * *

Matice cyrilometodějská s. r. o.

EXPEDICE

**Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1**

* * *

Zájemce o předplatné ze Slovenska prosíme, aby se obrátili na firmu RODENY (adresa je uvedena v tiráži), která Vám dá instrukce a zašle složenku na zaplacení.

Matice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Odesílatel:

Novinové výtahy

**Pláceno převodem
706 035**

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošty v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENÝ, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 087/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, š. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlašuji redakce: U tisku o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.); se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.